smutecnireci.cz

Vážení pozůstalí, milá rodino, vážení přátelé,

dnes se scházíme k uložení urny paní Anny Svobodové, pro mnohé z vás Aninky. Přicházíme s vděčností za její život a s tichou bolestí nad ztrátou, která na nás dolehla.

Nemluvím zde jako rodinný příslušník, ale jako ten, kdo smí vaši Aninku doprovodit poslední cestou
a kdo naslouchal vašim vzpomínkám, pečlivě a s úctou.

Aninka se narodila 6. ledna 1942 v Plzni.
Po studiích ekonomie zasvětila svůj pracovní život přesnosti a řádu – byla pečlivou účetní ve stavební firmě.
S manželem Jiřím, který ji předešel, vytvořili domov, v němž se vyrůstalo s jistotou a s respektem.
Z jejich manželství vyšli synové Tomáš a Lukáš.
A když přišla léta, která se jiným zdají klidnější, Aninka je naplnila novým smyslem:
věnovala se vnoučatům – Elišce, Šimonovi a Davidovi – a jako dobrovolnice docházela do domova seniorů,
kde nabízela čas, trpělivost a laskavé slovo.

Byla spolehlivá a spravedlivá, s jemným nadhledem, který dokázal odlehčit i to, co se odlehčit zdálo těžké.
Měla ráda logické hádanky a šachy – ne pro soutěž, ale pro radost z čistého myšlenkového tahu.
Možná i proto si rodina s láskou vybavuje zimní večery u šachovnice,
kdy se ticho mezi tahy stávalo prostorem blízkosti.
A z dalších drobných obrazů: první svíčka na adventním věnci, kterou tradičně rozsvěcovala právě ona,

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz
s klidem, který jako by udával rytmus celému prosinci.
A pak vůně lineckého cukroví, jež s radostí pekla pro všechny – pořádek plechů, přesnost receptu,
a přesto pokaždé kousek navíc pro toho, kdo zrovna potřeboval přidat.

Úcta k druhým, odpovědnost, pravidelnost a rodinná sounáležitost –
to nebyla slova do rámu, ale každodenní praxe.
Uměla nabídnout povzbuzení bez zbytečné okázalosti
a tichý humor, který nenápadně urovnával den.
To je to, co nám bude chybět: její jistota v běhu obyčejných chvil,
pořádek, jenž neomezoval, ale držel, slova, po nichž se dýchalo o trochu lehčeji.

Dnes uložíme její urnu do rodinného hrobu.
Je to návrat do kruhu těch, které milovala, a které vy – Tomáši, Lukáši, a vy, Eliško, Šimone a Davide – nesete dál.
Bolest z odchodu patří k této chvíli; stejně tak však patří i vděčnost.
A s ní tiché odhodlání, že hodnoty, které Aninka žila, nezůstanou jen ve vzpomínkách,
ale promění se v naše jednání – v pečlivost, která druhé neodpuzuje, ale chrání,
v spravedlnost, která nehlučí, v laskavost, která se nevyčerpá,
v malá každodenní gesta, jež drží rodinu pohromadě.

Aninko, děkujeme za světlo první svíčky, za klid mezi šachovými tahy,
za přesnost, která nebyla tvrdostí, a za humor, který byl něhou.
Děkujeme za roky, které jsi nám darovala.

Nyní prosím přijměme krátké tiché rozloučení.
Poté se společně pomodlíme za pokoj její duše.
Ať odpočívá v míru a to, co v nás zasela, ať v nás vytrvá.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz